

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobců: a) T. B.
b) M. Y.
c) nezl. M. Y.
žalobkyně c) zastoupena zákonnou zástupkyní ad a)
zastoupeni Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou
se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-P10-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně a) jménem svým a svých obou tehdy nezletilých dětí [žalobců b) a c)] v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že byli v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkráceni na svých právech. Žalovaný dle jejího názoru porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále porušil ustanovení § 12, § 14, § 14a a § 23c zákona o azylu.
3. Žalobkyně a) [dále jen „žalobkyně“] nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ji v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nesprávně zjištěného stavu věci vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi jejího původu a odchýlil se od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy.
4. Žalobkyně má za to, že v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formulovala své obavy z návratu do vlasti. V rámci pohovoru uvedla, že vyznává islám „netradičního směru“, který se odlišuje od Chanafijské větve, která je v Kazachstánu majoritní, protože je státními orgány označována za wahabistku. Uvedla, že její bývalý manžel se scházel s podobně orientovanými věřícími v rámci společenství Džamahad (Jama'at). Kvůli svému vyznání byl v roce 2002 na 11 uvezněn (oficiálním důvodem však bylo držení drog, které mu byly podstrčeny). Uvedla, že byl veřejně známým politickým vězněm, byl pronásledován pro své náboženské přesvědčení. Z vězení se vrátil jako psychicky narušený člověk, asi po měsíci se rozešli a následně rozvedli. Žalobkyně neví, kde se nyní nachází. Státní orgány země původu však na ni a jejího syna (ohledně informací o otci) vyvíjeli nátlak, který se poslední rok před podáním žádosti zintenzivnil. Syn byl bezdůvodně odveden na policejní stanici, obtěžován ve škole, kde mu vyhrožovali, že půjde do dětského domova. Sama byla předvolávána na policejní stanici, a to i po odjezdu z vlasti, což správnímu orgánu doložila. Obává se pokračování této perzekuce a toho, že její syn bude po dovršení zletilosti uvezněn podobně jako jeho otec. Syn má narušenou psychiku, při kontaktu s orgány státní správy má neurózu a začne sebou škubat. Její rodina nemůže svobodně praktikovat svou víru. Rok před jejich odjezdem z vlasti vyšel nový zákon, který zakazuje dívkám zahaleným dle islámských tradic navštěvovat školu. Její dceru ve škole nutili proti její vůli k nošení krátké sukně a k sundání šátku. Žalobkyně tvrdí, že ona a její rodina byla ve vlasti pronásledována pro své náboženské vyznání a pro příslušnost k sociální skupině rodinných příslušníků osob spojovaných se zakázaným náboženským hnutím. V případě návratu se obává pokračování tohoto pronásledování a jeho gradace.
5. Žalobkyně se vymezila proti závěru žalovaného o její nevěrohodnosti, kterou žalovaný vyvodil pouze z jediného rozporu v její výpovědi. Tím mělo být její tvrzení, že se s bývalým manželem od roku 2013 neviděla, ačkoli správní orgán zjistil, že v žádosti o vydání víz dal její bývalý manžel s vycestováním svých dětí z Kazachstánu souhlas ověřený notářem, z čehož žalovaný dovozuje, že se s ním setkat musela. Žalobkyně namítá, že na tento rozpor měla být správním orgánem upozorněna a měla jí být dána možnost se k němu vyjádřit. Žalovaný tak měl její tvrzení vyvrátit nebo se v případě nejistoty řídit pravidlem „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Zopakovala, že si víza nevyřizovala sama, ale za úplatu prostřednictvím třetí osoby, která pravděpodobně

vyhotovila falešný souhlas s vycestováním dětí, který byl užit k žádosti o vízum. Kopie dokladů bývalého manžela získala od jeho matky. Trvá na své výpovědi, že neví, kde se manžel nachází a že se s ním nesetkala. K otázce předkládání falešných dokladů při posuzování věrohodnosti samotného žadatele o mezinárodní ochranu poukázala na zprávu Kanceláře veřejného ochránce práv č. j. KVOP-46235/2018, v níž se uvádí, že řízení o žádosti o vízum a řízení ve věci mezinárodní ochrany sledují jiné cíle a žadatel komunikuje s odlišnými úřady, kterým poskytuje odlišné informace, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019, podle kterého z ničeho neplyne, že by žadatele bylo možno označit za nevěrohodného pouze na základě uvádění nepravdivých skutečností v souvislosti se snahou vycestovat ze země původu.

6. S poukazem na čl. 36 kvalifikační směrnice uvedla, že samotná rodinná příslušnost může být azylově relevantním důvodem. Zopakovala, že její bývalý manžel byl za svou účast v hnutí Jama'at a zastávání islámského směru zvaného „čistá víra“ na 11 let uvězněn. Z okolností případu je dle ní zjevné, proč kazašské státní orgány o ni jevily zvýšený zájem. Upozornila na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006) se zdůrazněním toho, že k naplnění důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu stačí tzv. přiměřená pravděpodobnost, která je dána tehdy, bývá-li nežádoucí důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Dále připomněla, že rozhodování podle § 12 písm. b) zákona o azylu je rozhodováním prospektivním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47), tj. postaveném na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu. Žalobkyně se domnívá, že ze samotné skutečnosti, že praktikuje islám ve formě tzv. „čisté víry“ a že tak vychovává i své děti, což je orgány v zemi původu vnímáno značně negativně, v kontextu celkově špatné situace lidských práv v zemi původu, je dána přiměřená pravděpodobnost, že ona a její děti budou po návratu do vlasti pronásledovány. Spojitost s tím má i zákaz nošení náboženského oděvu ve škole.
7. Namítá, že žalovaný se nedostatečně zabýval jejím náboženským vyznáním a rovněž náboženským vyznáním jejich dětí, resp. hrozbou případného pronásledování, kterému by kvůli své víře mohli být vystaveni. Shrnuje, že jako bývalá manželka osoby, která čelila pronásledování, se i ona sama stala terčem pronásledování. Nebezpečí pro své děti dovozuje rovněž z jejich rodinného příslušenství k jejich otci. Synovi byla vazba na jeho otce vyčítána ze strany státních orgánů a pracovníků školy, kde mu bylo předhazováno, že „bude jako jeho otec“, byly na něj sváděny cizí prohřešky. V případě návratu se obává pronásledování v podobě nezákonných domovních prohlídek, vyhrožování odebráním dětí, pokračování šikany jejího syna ze strany školy a policistů.
8. Žalobkyně má za to, že samotná nutnost svou víru skrývat a nepraktikovat ji veřejně, může znamenat azylově relevantní skutečnost. Dle jejího názoru žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nepřihlédl k jí navrhovaným důkazům a dospěl k chybnému závěru o její nevěrohodnosti. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný pro své rozhodnutí použil neaktuální zprávu MZV USA o svobodě vyznání v Kazachstánu ze dne 29. 8. 2018, ačkoli v době jeho rozhodování byla již k dispozici novější zpráva ze dne 21. 6. 2019. Žalovaný tak ve vztahu k náboženské svobodě, které se žádost žalobců zásadním způsobem dotýká, nevycházel z nejaktuálnějších zpráv o zemi původu, čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu a § 23c písm. c) zákona o azylu. Žalovaný dále porušil

ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, když odmítl přijmout jako důkaz obsah flash disku, který se žalobkyně pokusila doložit, a o odmítnutí přijetí tohoto důkazu neučil úřední záznam.

9. Žalovaný rovněž nepřihlédl k materiálům doloženým žalobkyní (k jejím písemným vyjádřením a dokládaným článkům ze serveru Rádia Azzatyk a jiných zpravodajských serverů), jen povrchně je označil, přičemž neuvedl, z jakého důvodu považuje uvedené zdroje za neobjektivní, či z jakého důvodu o jejich objektivitě pochybuje, či zda a jakým způsobem se pokusil jejich objektivitu ověřit. Ze shromážděných zpráv žalovaný cituje jen části, které podporují jeho názor. Ze zprávy MZV USA žalovaný cituje pouze pasáž týkající se zákazu islámských šátků a dovozuje, že jej nelze interpretovat jako zákaz nošení hidžábu, ale jako nastavení jednotných pravidel oblékání, což dle něho nelze považovat za diskriminační opatření. S takovým závěrem však žalobkyně nesouhlasí. Žalovaný zcela opomíjí, že jím citovaná zpráva MZV USA rovněž uvádí, že rodičům trvajícím na tom, aby jejich dcery byly zahalovány dle islámské tradice, bylo vyhrožováno jejich odebráním.
10. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že na základě jeho závěru o „nevěrohodnosti“ žalobkyně vyvodil za pochybnou pouze tu část její výpovědi, která se týkala problémů žalobců právě z důvodu uvěznění jejího bývalého manžela. Žalovaný se řádně zabýval tvrzenými problémy ze strany kazašských orgánů z důvodu víry, kterou žalobkyně se svými dětmi praktikuje.
12. Žalovaný zjistil, že v dokumentech týkajících se žádostí o udělení víz je i souhlas s vycestováním nezletilých dětí žalobkyně, který poskytl její bývalý manžel. Na stranách 8 a dále napadeného rozhodnutí se žalovaný k této skutečnosti podrobně vyjádřil a uvedl zcela konkrétní důvody, proč hodnotí v tomto ohledu výpověď žalobkyně jako nedůvěryhodnou. Poukázal na to, že žalobkyně přiznala, že osobní doklad bývalého manžela získala od jeho matky. Ten společně s dokumentem o změně příjmení jejího bývalého manžela je tak možno dle žalovaného považovat nikoli za padělek. Žalovaný upozornil, že i v Kazachstánu osobní doklady vydávají státní úřady a že v roce 2015 si bývalý manžel žalobkyně žádal o nový doklad (zřejmě kvůli změně příjmení). Dle žalovaného je nelogické, aby osoba s takovou důležitostí pro kazašskou policii (což vyplývá z žalobkyní tvrzených útrap, které její rodina kvůli němu zažívá) unikl pozornosti policie při oficiálním zažádání si o nový osobní doklad. Má za to, že bývalý manžel žalobkyně proto musel být s kazašskými úřady v osobním kontaktu, pokud si měnil příjmení a vyřizoval nový osobní doklad. Žalovaný si proto za nevěrohodnost žalobkyně (v tomto bodě) stále stojí. Namítl, že kazašské bezpečnostní sbory mají jistě lepší a vhodnější metody, jak najít zájmovou osobu, než navštěvovat žalobkyni doma a vyslýchat jejího syna. Tím spíš, když takový člověk osobně navštíví úřady za účelem změnit si příjmení a zažádat o nový osobní doklad. Uvedené chování bývalého manžela žalobkyně dle žalovaného nekoresponduje s tím, jak jeho situaci líčí žalobkyně, tj. že je v úzkém hledáčku kazašské policie. Stejný závěr platí i pro žalobní námitku, že samotná rodinná příslušnost s politickým vězněm může být azylově relevantním důvodem.
13. K námitkám ohledně nedostatečného zkoumání náboženského útlaku na straně žalobců

žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí (viz strana 12 a následující), v němž dospěl k závěru o neshledání pronásledování z důvodu jejich náboženského přesvědčení. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Uvedl, že náležitě odůvodnil a vysvětlil, jak a proč se zabýval předloženými „důkazními materiály“ žalobkyně (viz strany 4 až 10 napadeného rozhodnutí). Setrval na svých závěrech, že příběh žalobkyně o šikanování ze strany policie a školy je nedůvěryhodný.

14. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Replika

15. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaný ohledně její nevěrohodnosti ve svém vyjádření uvedl, že „vyvodil za pochybnou pouze tu část její výpovědi, která se týkala problémů žalobkyně a jejích dětí právě z důvodu uvěznění jejího bývalého manžela“, na straně 3 vyjádření však uvádí: „žalovaný nadále uvádí, že příběh žalobkyně o šikanování ze strany policie a školy je nedůvěryhodný“. Žalobkyně namítá, že tyto dva výroky žalovaného ohledně toho, kterou část její výpovědi považuje za nevěrohodnou, jsou rozporné. Žalovaný na nevěrohodnost její výpovědi usuzuje pouze ze svého přesvědčení, že dokumenty doložené k žádosti o její vízum prokazují, že státní orgány měly přehled o pohybu jejího manžela, a proto neměly motivaci k jejímu pronásledování. Tuto úvahu považuje za mylnou. Trvá na tom, že v průběhu správního řízení konzistentně tvrdila, že záležitosti spojené s vyřízením víza pro ni obstarala za úplatu třetí osoba, která pravděpodobně vyhotovila falešný souhlas s vycestováním dětí, který byl užit k žádosti o vízum. Zopakovala, že kopie dokladů patřící jejímu manželovi získala od jeho matky. S bývalým manželem se nesetkala, on na jejím vycestování nespolupracoval, žalobkyně neví, kde se nachází. I kdyby byla pravdivá domněnka žalovaného o tom, že státní orgány měly informace o pobytu jejího exmanžela, existují na straně státních orgánů Kazachstánu i další motivy, proč ji a její děti zastrašovat a pronásledovat, a to z důvodu snahy vyvolat v nich strach a odradit je od dalšího sdružování se a šíření jejich způsobu víry, jenž je státními orgány Kazachstánu považován za nežádoucí. Je přesvědčena o důvodnosti své žaloby, na níž setrvala.

16. Žalobkyně soudu doložila přípis okresní prokuratury ze země původu ze dne 24. 8. 2020, který navrhla k důkazu.

V. Jednání soudu

17. Krajský soud věc projednal při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka ruského.

18. Zástupkyně žalobců odkázala na obsah podané žaloby a shrnula, že žalobci jsou (s ohledem na listinné důkazy, které předložili v rámci správního řízení a které dále doložili soudu po podání žaloby) přesvědčeni o tom, že v jejich případě je dána důvodná obava z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jejich náboženského vyznání a současně z důvodu, že přináleží ke skupině rodinných příslušníků bývalého manžela žalobkyně a), který byl státními orgány v zemi původu v minulosti uvězněn. Vzhledem k situaci v zemi jejich původu a jednání státních orgánů vůči skupině obyvatelstva, k níž žalobci přináleží, se dovolávají i důvodu pro udělení doplňkové ochrany. Setrvala na žalobním petitu.

19. Žalobkyně shrnula svůj azylový příběh, tak jak jej vylicila v průběhu správního řízení s tím, že podanou žádostí o mezinárodní ochranu chce ochránit svoji víru a víru svých

dětí před kazašskými orgány. Nechce se vrátit do Kazachstánu, protože je tam velké politické a náboženské pronásledování, bojí se o svůj život a o životy svých dětí. Poukázala na skutečnost, že v Kazachstánu jsou i v současné době porušována lidská práva, což vyplývá z Rezoluce o porušování lidských práv v Kazachstánu, přijaté Evropským parlamentem dne 11. 2. 2021, kterou soudu předložila. Apelovala na soud, aby nezapíral problém politického a náboženského pronásledování v Kazachstánu. Uvedla, že v Kazachstánu je normou systematické konstruování trestných činů, svévolné zadržování a jiné nezákonné omezování občanských svobod. Jedná se o způsoby vyvíjení nátlaku na náboženské a světské disidenty. Žádají o ochranu v bezpečné a demokratické zemi, za kterou považují Českou republiku, aby mohli svobodně vyjadřovat své náboženské názory, klidně pracovat, vychovávat děti a být prospěšní společnosti.

20. Soud k důkazu konstatoval žalobkyní doložený přípis okresní prokuratury ze země původu ze dne 24. 8. 2020 a jeho překlad do českého jazyka (uvedenou písemnost donesli starší dceři žalobkyně žijící v Kazachstánu pracovníci prokuratury). Jedná se o varování vyšetřovatele Okresní prokuratury Atyaurské oblasti adresované žalobkyni, v němž jí vyzývá, aby se dobrovolně vzdala členství v neregistrovaném společenství a ukončila misionářskou náboženskou činnost.
21. Zástupkyně žalobců dále sdělila a ukázala z mobilního telefonu žalobkyně a), že jejímu synovi [žalobci b)] bylo ve vlasti doručeno předvolání na policii, jehož obsah je totožný jako v případě předvolání žalobkyně ze dne 25. 1. 2018. Policie doručila uvedené předvolání (pro syna) na adresu, na které žalobci žili před odjezdem z vlasti, nechala ho u sousedů. Ti poté kontaktovali starší dceru žalobkyně, která si u nich uvedené předvolání vyzvedla a zaslala ho žalobkyni na její mobilní telefon.
22. Pověřený pracovník žalovaného setrval na správnosti napadeného rozhodnutí a odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že žalovaný ve svém podrobném rozhodnutí zhodnotil, že žalobci nebyli v zemi svého původu pronásledováni ve smyslu zákona o azylu, a v případě návratu jim nehrozí ani vážná újma. K předloženým zprávám uvedl, že jsou obecného charakteru o politické situaci v Kazachstánu a se žalobci přímo nesouvisí. Ostatní písemnosti (obě nová předvolání) nebyly dříve předloženy a nebyly předmětem vlastního správního řízení. Navrhl zamítnutí žaloby.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž **žalobu důvodnou neshledal.**

A. Skutkový stav věci

24. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“) ze dne 17. 9. 2018, doplněné dne 20. 9. 2018 (poznámka soudu: v rozhodnutí nesprávně uvedeno dne 20. 9. 2019), a při pohovoru provedeném stejného dne uvedla, že žádost podává i jménem svých nezletilých dětí. Všichni mají kazašskou národnost i státní příslušnost. Dále uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla politicky aktivní (to platí i o dětech). Všichni vyznávají islám, nevěří v tradiční islám (v Kazachstánu je oficiálně uznávána Chanafijská větev islámu), věří v jednoho a jediného

boha Alláha, v sunnu a proroka Mohammeda. Od roku 2013 je rozvedená. Ve vlasti naposledy žili ve městě Kulsary. V Kazachstánu má ještě dvě dospělé dcery.

25. Do ČR žalobci přicestovali dne 10. 9. 2018 letecky z Aktau do Baku a následně do Prahy, měli česká víza.
26. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla: 1) že na ně byl vyvíjen nátlak ze strany státních orgánů v souvislosti s osobou jejího bývalého manžela (a otce dětí), který strávil 11 let ve vězení z důvodu svého náboženského přesvědčení (nedržel se oficiálně v Kazachstánu uznávané Chanafijské větve islámu), 2) chce ochránit své děti a svou víru, 3) chce si zachovat své náboženské přesvědčení.
27. Žalobkyně vypověděla, že její manžel byl kvůli svému náboženskému přesvědčení („čistému islámu“) v roce 2002 na jedenáct let uvězněn. Uvedla, že ho sebrali, bili, mučili, podstrčili mu drogy. Jeho uvěznění nebylo důvodné. Když se vrátil z vězení (2013), nenechali ho v klidu. Celou dobu na něho čekala, ale z vězení vyšel jako psychicky nemocný člověk. Byl agresivní, hádali se, nakonec se ještě v roce 2013 rozvedli. Po rozvodu odešel, neví, kde se nachází, není s ním v kontaktu. Policisté chodili k nim domů, ptali se po něm, i když jim ukázala rozvodové listiny a sdělila, že o něm nic neví. Nevěřili jí, ptali se na jeho pobyt, chtěli, aby ho našla. V roce 2018 se situace zhoršila. Naposledy přišla s policisty do kontaktu v srpnu 2018. Dále žalobkyně uvedla, že islám přijala v roce 1996. Nevěří v tradiční islám - Chanafijský směr, ale v „čistou víru“, věří v jednoho boha Alláha, uznává proroka Mohameda, Korán a sunnu. Nechodila do mešity, od roku 2002 praktikovala víru pouze sama doma. Pětkrát denně se modlí (namaz), jednou v roce drží půst (Ramadán), čte Korán a hadísy. Uvedla, že muži se scházeli ve společenství Džamahad (Jama'at), ženy zůstávaly doma. Její děti se za účelem náboženství s nikým nescházely, modlily se jako žalobkyně doma. Uvedla, že sama v souvislosti se svou vírou žádné problémy v zemi původu neměla, ale obává se toho, že jejího syna zavrou do vězení a že na ni by mohli „něco hodit“, např. propagaci terorismu. V průběhu pohovoru (strana 8 protokolu o pohovoru) žalobkyně uvedla, že nebyli pronásledováni, ale byl na ně vyvíjen nátlak, když chodili (policisté) k nim domů. Sdělila, že se na nikoho neobrátila s žádostí o pomoc, na jednání policie si nestěžovala, ani na jednání učitelů ve škole vůči jejímu synovi. Bála se, že kdyby si stěžovala, bude to ještě horší, nedůvěřuje žádným orgánům.
28. Vyslovila obavy, že její syn bude stejně jako otec uvězněn. Měl konflikty ve škole, sváděli na něho prohřešky jiných, říkali mu, že je synem trestance a že bude stejný jako jeho otec, vyhrožovali mu umístěním do internátu. Uvedla, že v roce 2017 byl její syn 3-4 krát zadržen na ulici policisty, kteří se ho ptali kam a s kým chodí, kde je jeho otec. Jí si potom předvolali, aby napsala vysvětlení, že syn nechodí do barů a dalších podniků. Domnívá se, že syn byl zadržen kvůli otci, žádné dokumenty o zadržení syna policií nemá. Nebyl z ničeho obviněn, žalobkyně se ale obává, že bude uvězněn. Dcera měla problémy ve škole kvůli tomu, že nosila šátek a dlouhé sukně. Zpočátku to bylo tolerováno, ale pak bylo všem dívkám řečeno, že takto oblečené do školy chodit nemohou. Uvedla, že když např. přišla do školy komise, tak dívky, které nosily šátky, zavřeli místo vyučovací hodiny např. do knihovny. Zkrátila ji sukni pod kolena a místo tradičního šátku jí dala menší trojčipý, dcera nechtěla, plakala, ale přesvědčila ji. Potom chtěli, aby do školy nenosila žádný šátek. Řekli jim, že vyšel nový zákon a že na všech školách je nutné dodržovat jednotnou uniformu (tmavě modrou sukni, bílou blůzku a mašli ve vlasech). Těmto novým podmínkám se podřídila, ale v září již dcera do školy

nenastoupila, protože odjeli z Kazachstánu. S vyřízením víza a vycestováním z vlasti žádné problémy neměli, vše jim zařídil přes známé za peníze prostředník, s nímž se nesetkala (na žádný úřad se osobně dostavit nemusela, pouze se dostavili do „nějaké“ kanceláře, kde jim sejmuli otisky prstů). Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že se s ničím neléčí, často ji bolí hlava, asi ze stresu. Dcera je zdravá. Syn má narušenou psychiku, v hlavě měl spasmus, dříve bral léky, v současné době žádné léky neužívá. Nyní má neurózu, když je nervózní, začne sebou škubat. V případě návratu se obává uvěznění za pobyt v zahraničí.

29. V průběhu správního řízení žalobkyně doložila svá vlastnoruční vyjádření, resp. doplnění ke svému azylovému příběhu (ze dne 4. 10. 2018, 15. 7. 2019 a 18. 9. 2019), které žalovaný opatřil českým překladem, v nichž popisuje, jak došlo k zatčení jejího manžela a zopakovala rodinnou situaci po jeho propuštění z vězení. Doložila tři předvolání z policie ze země původu, v nichž měla být slyšena jako svědek (ze dne 25. 1. 2018, 3. 3. 2018 a 11. 10. 2018), dále doložila články z webových stránek „Rádia Azattyk“ a „Titus kz“ (viz podrobně na straně 5-8 napadeného rozhodnutí včetně zdůvodnění, proč žalovaný nepřistoupil k jejich překladu – jedná se o úvahové články o situaci v Kazachstánu; v případě článku z „Titus kz“, který obsahuje fotografii bývalého manžela žalobkyně a dalších uvězněných osob a spekuluje o jejich osudu, žalovaný odůvodnil, že nelze ověřit objektivitu uvedeného zdroje, a že nehodnotí tehdejší situaci bývalého manžela žalobkyně, ale aktuální situaci žalobců).
30. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Republice Kazachstán. Při posouzení žádosti žalobců žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu ze dne 13. 3. 2019, Zprávy MZV USA o svobodě vyznání v Kazachstánu ze dne 29. 5. 2018 a Informace OAMP Kazachstán ze dne 27. 6. 2019 - Bezpečnostní a politická situace v zemi, červen 2019.
31. S podklady pro rozhodnutí ve věci byla žalobkyně seznámena ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 3. 1. 2019. Při něm doložila k důkazu další internetové články Rádia Azattyk z prosince 2019 v ruském jazyce (jejich názvy jsou uvedeny na straně 8 napadeného rozhodnutí), jimiž chce poukázat na nedodržování lidských práv v Kazachstánu. Žalovaný odůvodnil, že nepřistoupil k jejich překladu, neboť nelze jednoznačně ověřit objektivitu zdrojů předložených informací a navíc se vyjadřují k obecné situaci v zemi původu bez přímého vlivu na konkrétní situaci žalobců.

B. Právní závěry

32. Krajský soud předně uvádí, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
33. Jelikož žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, musel se krajský soud z povahy věci zabývat nejprve touto námitkou, neboť v případě její důvodnosti by nemohl přezkoumat ani další žalobní námitky.
34. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může být napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), anebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

35. Krajský soud v posuzovaném případě neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení předmětné věci a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Skutečnost, že žalobkyně s jeho odůvodněním nesouhlasí, automaticky neznamená, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti rozhodnutí naopak svědčí skutečnost, že žalobkyně s jeho závěry obsáhle (19 stran žaloby) polemizuje.
36. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
37. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
38. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
39. Po provedeném přezkumném řízení krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru,

že žalobci nebyli v zemi svého původu pronásledováni ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně výslovně uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyla členkou žádné politické strany či zastánkyní určitých politických názorů. Uvedené platí i o dětech žalobkyně. Žalobci důvody svého odchodu z Kazachstánu s touto problematikou nespojovali, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak na ně nedopadá.

40. Krajský soud souhlasí i se závěrem žalovaného, že žalobkyní uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit jako důvodné obavy z pronásledování z taxativně uvedených důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. To žalovaný dostatečně odůvodnil na straně 9 až 14 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval zejména žalobkyní tvrzenými potížemi z náboženských důvodů, kvůli zastávání islámu v jeho čisté podobě. Žalobkyně vyjádřila obavu z jednání státních orgánů vůči sobě a svým dětem kvůli bývalému manželovi, který strávil 11 let ve vězení z důvodu zastávání stejného náboženského přesvědčení. Žalobci měli být po jeho propuštění (v roce 2013) ze strany policie na jeho osobu opakovaně dotazováni a s jeho osobou spojováni, i přesto, že jim žalobkyně prokázala rozvodovým listem (z roku 2013), že s nimi nežije a nemají s ním nic společného. Žalobkyně popsala potíže svého syna s policií (zadržení na ulici v roce 2017), jeho potíže s vyučujícími ve škole, problémy své dcery ve škole kvůli muslimskému oblékání (nošení dlouhé sukně a šátku) a v souvislosti s tím vyjádřila obavu z uvěznění syna. Žalobkyně v rámci své výpovědi uvedla, že sama žádné potíže se státními orgány kvůli svému náboženství neměla. Ozřejmilo, že od roku 2002 se modlí sama doma a stejně tak její děti. Neuvedla, že by se účastnila nějakých náboženských setkání, či že by je pro další souvěrce sama doma organizovala a scházela se s nimi. Při pohovoru (viz strana 8 protokolu o pohovoru) výslovně uvedla, že nebyli pronásledováni, ale dotazováním policie u nich doma byl na ně vyvíjen nátlak.
41. Žalobkyně svoje obavy odvíjí výlučně od potíží svého bývalého manžela, kvůli kterým byl v roce 2002 uvězněn. Ten však žadatelem o mezinárodní ochranu není a navíc jsou od roku 2013 rozvedeni. V žalobě se pak dovolává azylového důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro příslušnost k sociální skupině rodinných příslušníků osob spojovaných se zakázaným náboženským hnutím. Žalobkyně tak na jedné straně tvrdí, že svého manžela od rozvodu neviděla a na druhé straně své azylové důvody odvozuje primárně od jeho osoby. Rovněž tvrdí, že popsané problémy s dotazováním policie začaly již v roce 2013, vlast ale opustila až v roce 2018. K dotazu správního orgánu, proč si žalobkyně zajistila české vízum, uvedla, že na internetu zjistila, že se v České republice uděluje azyl, proto chtěla jet právě sem. Žalovaný se na straně 10 a 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí věnuje otázce podkladů k žádostem žalobců o víza, zejména pak písemnému notářsky ověřenému souhlasu otce nezletilých žalobců s jejich vycestováním do zahraničí (jmenována je i Česká republika) ze dne 24. 8. 2018 a kopiemi jeho osobního dokladu a dokladu o změně příjmení ze dne 24. 1. 2015. Krajský soud se přiklání k s učiněným závěrům žalovaného, že uvedený souhlas s vycestováním nezletilých dětí ze strany jejich otce a vydání mu nových osobních dokladů (o nichž neuvedla, že by se jednalo o padělky) zpochybňují výpověď žalobkyně o možných potížích v zemi původu odvozených právě od jejího bývalého manžela (který má být hledanou osobou a o němž tvrdí, že ho od roku 2013 neviděla), a že její výpověď stran pokračujícího intenzivního zájmu státních orgánů o její osobu a osobu jejího nezletilého syna v souvislosti s osobou bývalého manžela, je nevěrohodná, neboť s bývalým manželem ohledně uděleného souhlasu (ověřeného notářem) musela být nepochybně v kontaktu. Minimálně musel být pobyt jejího bývalého manžela znám i samotným kazašským státním orgánům, které mu

vydaly nové osobní doklady.

42. Žalobní námitku, že na tento rozpor měla být správním orgánem upozorněna a měla jí být dána možnost se k němu vyjádřit, soud důvodnou neshledal. Je to žalobkyně, kdo má svá tvrzení prokázat primárně věrohodnou výpovědí. Žalobkyně se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 seznámila dne 3. 1. 2020 s podklady pro rozhodnutí, mezi nimiž byly i žádosti o udělení schengenského víza a jejich podklady. Nepochybně se k nim mohla vyjádřit. Žalovanému nelze vytýkat, pokud vlastní hodnocení podkladů pro rozhodnutí učinil v konfrontaci s celkovou výpovědí žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobkyně ani v žalobě nepřišla s žádným přesvědčivým vysvětlením, kterým by vyvrátila žalovaným učiněný závěr. V žalobě v tomto směru vyslovila dokonce domněnku, že snad třetí osoba, která jí za úplatu vyřizovala víza, „pravděpodobně vyhotovila falešný souhlas“ s vycestováním dětí. Jedná se o nové tvrzení, které nemá oporu ve spisu.
43. Žalovaný se na straně 12 až 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž zabýval otázkou náboženského vyznání žalobců a jejich tvrzeními potížemi v zemi původu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nebyla v praktikování své víry, kterou přijala v roce 1996 nijak omezována ani diskriminována (to sama potvrdila). Také uvedla, že policie ji doma navštěvovala za účelem zjištění pobytu jejího bývalého manžela (k tomu viz výše), nikoli proto, že by se zajímala o její osobu. Žalobkyni předložená tři předvolání na policii, v blíže neurčené věci, kam se měla dostavit jako svědek, sama o sobě v kontextu nízké intenzity samotných obtíží žalobkyně, nelze vyhodnotit jako azylově relevantní pronásledování. Žalovaný po vyhodnocení potíží obou dětí žalobkyně dospěl k závěru, že ani v jejich případě nelze hovořit o pronásledování z náboženských důvodů, neboť pravidla školní uniformy byla vyžadována od všech dívek bez rozdílu vyznání na všech kazašských školách a nejednalo se tak o cílenou diskriminaci konkrétně dcery žalobkyně. Problémy syna žalobkyně s učiteli ve škole či kontaktování policií na ulici nelze rovněž vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu.
44. K otázce vyznavačů tzv. čistého islámu krajský soud přiměřeně poukazuje na bod [10] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 Azs 231/2014, v němž uvedl: „*Problematikou postavení vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací činnosti zabýval již opakovaně. Ve většině případů stížnosti kazašských žadatelů o mezinárodní ochranu praktikujících tzv. čistý islám zamítl (srov. např. rozsudek ze dne 10. června 2008, č. j. 8 Azs 23/2008-75, rozsudek ze dne 24. dubna 2008, č. j. 7 Azs 12/2008-98; srov. rovněž rozsudek ze dne 5. prosince 2007, č. j. 3 Azs 89/2007-68 a rozsudek ze dne 5. prosince 2007, č. j. 3 Azs 88/2007-67, kde Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti žalovaného, všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), či odmítl pro nepřijatelnost (srov. např. usnesení ze dne 16. července 2008, č. j. 3 Azs 38/2008-117; usnesení ze dne 12. září 2008, č. j. 5 Azs 74/2008-88), a to i v recentní judikatuře (usnesení ze dne 30. září 2014, č. j. 3 Azs 57/2014-33, usnesení ze dne 14. září 2001, č. j. 3 Azs 16/2011-127). Výjimku tvoří rozsudek ze dne 30. září 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, kterým Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti kazašského žadatele o mezinárodní ochranu praktikujícího čistý islám. Zmíněný případ je však skutkově značně specifický a od nyní projednávaného případu odlišný, neboť stěžovatel v dané věci nebyl řadovým praktikujícím tzv. čistého islámu, nýbrž imámem, v jehož domě se scházeli ostatní spoluvěřci k bohoslužbám (podobně též rozsudek ze dne 19. března 2010, č. j. 2 Azs 4/2010-*

- 136). „Krajský soud zdůrazňuje, že žalobci se modlili sami doma, nebyli členy žádné náboženské skupiny ani v ní nezastávali žádnou zvláštní funkci, neměli ani žádné závažné potíže se státními orgány země původu, posledně citovaný rozsudek proto na jejich případ nedopadá. Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 3 Azs 16/2011 se uvádí: „*Postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008-98, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008-75, www.nssoud.cz. Dospěl zde k závěru, že příslušníci tzv. čistého islámu nejsou v zemi jejich původu pronásledováni, diskriminováni ani nepřiměřeně trestáni. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu považoval Nejvyšší správní soud za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů.*“ Důkaz předložený žalobkyní v řízení před soudem o jejím pronásledování z náboženských důvodů - Varování vyšetřovatele Okresní prokuratury Atyaurské oblasti ze dne 24. 8. 2020 adresované žalobkyni, v němž jí vyzývá, aby se dobrovolně vzdala členství v neregistrovaném společenství a ukončila misionářskou náboženskou činnost, rozšiřuje její tvrzení ve správním řízení a je s ním dokonce v rozporu. V průběhu správního řízení nic takového netvrdila, naopak uvedla, že v praktikování své víry, kterou od roku 2002 vykonávala sama doma, nebyla ze strany státních orgánů nijak omezována ani diskriminována.
45. Krajský soud shrnuje, že v případě žalobců neshledal naplnění znaků azylově relevantního pronásledování z důvodu náboženství nebo příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
46. Žalobní námitka, že žalovaný odmítl přijmout jako důkaz obsah flash disku, který se žalobkyně pokusila doložit, nemá oporu ve spise. V závěru jejího podání ze dne 15. 7. 2019 (přeloženého do českého jazyka, č.l. 144 správního spisu), doručeného správnímu orgánu téhož dne, je uvedeno: „*Připojuji flešku do spisu. Na flešce jsou videa, situace v Kazachstánu, ke kterým nyní dochází. V Kazachstánu neexistuje svoboda slova!!!*“ Z podacího razítka je zřejmé, že nebyl doložen žádný USB disk. V dalším podání ze dne 18. 9. 2019 žalobkyně sice uvádí, že chtěla předložit flešku o situaci v Kazachstánu, ale bylo jí sděleno, že to není možné (uvedené tvrzení však nelze ověřit) a že má napsat adresy webových stránek, což učinila, aniž by blíže vysvětlila, jakou mají souvislost s jejím individuálním azylovým příběhem. Rovněž neuvedla, zda obsah USB disku kromě výše uvedeného sdělení, obsahuje nějakou konkrétní azylově relevantní skutečnost, která se týká přímo její osoby nebo jejích dětí. Žalovaný se s důkazním návrhem webových odkazů na videa na „Youtube“ vypořádal na straně 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že je nepřijal, neboť se nijak nevztahují k osobám žalobců. V uvedeném posouzení soud pochybení žalovaného neshledal. Žalobkyně ani v žalobě neozřejmila, jaké pro posouzení její věci relevantní skutečnosti mají být obsahem videí na Youtube a jejího USB disku. Pokud jde o žalobkyni v průběhu správního řízení předložené materiály (písemná vyjádření, internetové články), žalovaný je neopomněl, popsal a zhodnotil je na straně 5 – 8 napadeného rozhodnutí. V uvedeném zhodnocení soud pochybení rovněž neshledal.
47. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že Republika Kazachstán nepatří mezi země s vysokým stupněm demokracie, avšak vlastní posouzení obecné situace v zemi původu,

zejména na níž žalobkyně ve všech svých podáních opakovaně poukazuje, samo o sobě nepostačuje k udělení azylu. Na tomto místě lze odkázat na ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postižujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*

48. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
49. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a rovněž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, která měl žalovaný svým rozhodnutím porušit, nevznesla.
50. Žalobci v žalobě namítali, že splňují i podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
51. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
52. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
53. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany zabýval na stranách 16 až 18 napadeného rozhodnutí. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel jak z informací sdělených žalobkyní, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které soud považuje za dostatečné, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se s nimi vypořádal při posuzování skutečnosti, zda žalobcům hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval tvrzenými důvody žalobců pro udělení mezinárodní ochrany.
54. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně neuvedla a ani soud

nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobcům mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný se řádně vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva.

55. Žalovaný připustil, že v Kazachstánu není ideální situace v oblasti ochrany lidských práv, z toho však nelze vyvodit obecný závěr, že všichni obyvatelé v Kazachstánu jsou státními orgány pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Z individuálního příběhu žalobců vyplývá, že v zemi svého původu neměli žádné závažné potíže se státními orgány, bez problémů si vyřídili vízum a rovněž bez potíží vlast opustili. Orgány České republiky neposkytují orgánům Republiky Kazachstán informace o podaných žádostech o udělení mezinárodní ochrany, proto obavy žalobkyně z uvěznění z důvodu delšího pobytu v zahraničí jsou neopodstatněné. V průběhu správního řízení nebylo rovněž prokázáno, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Není známo, že by se Kazachstán aktuálně nacházel v mezinárodním nebo vnitřním ozbrojeném konfliktu, a nevyplývá to ani z informací o zemi, které žalovaný shromáždil ve správním řízení. Žalobcům tudíž nehrozí ani vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vycestování žalobců není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žaloba v tomto směru neuvádí žádné konkrétní skutečnost. Na tomto místě lze připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005- 60), v němž se uvádí, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“*
56. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu) ani při hodnocení důkazů předložených žalobkyní (§ 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

57. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyním, které ve věci úspěch neměly. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. března 2021

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně